

ŽENSKÁ HLÍDKA

Prof. Burešová

OSUD.

Jon. Bládek.

Vstříe osudu kráčíme nocí dnem, a zdřábáme se jít, však jsem a jsem, On čeká pokojně na místě svém.

Jdem cestou trnitou a jdeme květem luk, jášáme rozkoši a tonem v moři muk. On čeká pokojně a naplní svůj luk.

On není zákeřník, on volá nás v dál a jeho vášný zrak se nikdy neomámí, když od letivity šip se do srdce nám vkládá.

Pak chladně štítem svým pokryje tvář nám a brobí zarostl dá polním květinám a přeje si, jak my by už byl mrtv sám.

KRUTÁ RÁNA OSUDU,

kteřá neučetřila ani rodinu prvě, ho může Spojených Států, našeho presidentu.

Paň Woodrow Wilsonová, dokonalá její pozemskou pouť v 5 hodin ráno dne 6. srpna, v 5:10:00.

Dobrá tato žena, matka, když před rokem nastupovala místo co první dáma této země, zřejmě neustála, že pobyt a působení její tam bude mít tak krátkého trvání. Dvě její dcery získaly tam muže, však ztratily dobrou a laskavou matku a manžel upřímnou věrnou společníci a vydatnou pomocnici. Celý národ želí ztráty této dobré lidumilné ženy. Čest budíž památce její!

Velice mile jsem byla překvapena dárkem krásné kytice od českého zadržníka ze So. Omahy, p. Karla Škopa, jenž sám pěstuje tyto vonné bylinky. Srdečný dík za vzpomínku.

Naše milá teta Vitámvásová se spokojeně usmívá, že se jí pan syn Jeníček usadil tak blízko od domova, a že její bude mít zase pod svým dohledem. Pan J. Vitámvás vykoupl ještě s jedním mladším lékařem v Council Bluffs, tak že se tam trvale usadí. Přejeme mladému našemu příteli mnoho zdraví.

Zdenka Plotzova, Omaha, Neb. Ctěné družky! Zajisté, že každý upřímný Čech zachová si milý dojem na poslední slet Sokolů, jenž se právě zde odbyl. A každý sokol i nesokol přeje si dočkat se zase sletů jiných, ať už je sokolem činným neb jen k výkonům mladších přihlížející. Jenže zde v Americe je hůře tím sokolům, zvláště tomu něžnějšímu pohlaví; při tom tropickém vedru zde v Čechách. Bývá v Čechách sice také horko, ale nikdy takové vedro jako zde. Ale jen si z toho vy statní sokoli nicého nedělejte. Zásluha Vaše je tím větší než sokolů evropských. Každý Vás hleděl uvítat i ten hotel Rome vypadal spíše jako hotel českých sokolů než jiných národů. Mnohý si myslí, když se někdo ve společnosti neukazuje, že s ní do stí nechtí. Nikoliv! Jsou lidé, kteří více cítí na dne duše. A tak je i moje eifění pro vše národů. Sokolové odletěli, ale vzpomínka nikdy se od nás neodloučí. Po slední "Na zdar!" Vám všem zasílám. Buďte vždycky tak vytrvalí. A nyní něco o válece. Každým okamžikem zalétám nyní právě v tyto poslední 3 dny do té naší krásné vlasti. Je tak malá, ale tak hezká, že bychom ji nedali za celý svět. Pomyslejte si o mne, že jsem nějaký popláchevec. Není však tomu tak. Četla jsem mnoho a válek. Vzpomenu-li si na ty hrůzy, jaké válka s sebou nese, nemohu se zhostit toho požití. Je snad dosti lidí, již si myslí, že nemůže být nikdy jinak než je nyní. Máme si vždy uvědomit, že boj vyžaduje strátu životů nashraditelových. Já sice nemám bratru, abych jsem musela žet, ale cítím pro celý národ. Neh živa jsme, celý národ v srdce nosím. A zemřít pro vlast, je smrt nejlépechetnější — je výrokem všech, kdož pro věrnou snášli a ji v křižáckých dobách nezradili.

Fannie Beranová, Clarkson, Neb. — Ctěná pořadatelko "Ženské Hlídky" a milé čtenářky Po-

řích, o divotvorném ptáku nebo skrytých pokladech. Váš hle! V jednom okně zjevila se hlavička skutečné malé princezny. Za malou chvíli projížděla se již parkem. Divotvorného ptáka tu nebylo, za to papoušek v výše políkoval a veselé si pohyzoval. A což ta rozkošná procházka stinnými cestami rozáhlého rybníka. Dá-li se jinou stranou, dojde malých jako vilky vyhlížejících stavení pro automobily a kočáry. Opodál ve vysoké trávě prohánějí se malí oslíci, dál za bazanti a pávi lesknou se v slunci. Na zpáteční cestě od zámuku můžeme pokleknouti u Lourdské Panny Marie; kolem kapličky té jsou na malých krytých postávkách miniaturní obrázky křížové cesty. Jen tak zcela málo načrtla jsem tuto zblběn, ani sama mnohdy jsem dosud neviděla. Prozatím těším se, že příští rok zas se tam podívám, bude-li vstup dovolen. Ze vznešené rodiny viděla jsem ještě arcivévodu hned při vstupu do parku. Projížděl se na malém kočárku po hlavní cestě, kudy nám bylo jíti. Ale nemyslete, že jsem také tentokrát nezmokla, a si půl hodiny vytrvale přelilo při zcela jasné obloze.

(9. července.) — Téměř celé dva týdny čeká dopis na odeslaní, k čemuž po hříchu dojde až dnes. Smutná zpráva z Diviškova, že baňka churaví a dlouho svou přítomností blažiti nás nebude, vzdála mě práv tu dobu z Prahy a potom již volný čas se nedostavil. Apeluji tedy na shovívavou laskavost vážené paní pořadatelky a připojuji malý dotatek, v případě, že by opožděná mé řádky ještě uveřejnila. Co znamená den či hodina v životě lidském! Stačí jen okamžik — a skrží naše plány, zmaří štěstí, přivodí smrt — je konec. Snad dočtete se, etěně čtenářky, smutnou zvěst o tragickém skonu následníka trůnu Jeho Výsosti arcivévodu Františka Ferdinanda a jeho věle milované choti vévodkyně z Hohenburgu, která jej všude a vždy doprovázela, ani smrt jich nerozlučila. Stali se oběti atentátu a jsou obě mířenou ranou z revolveru mladým srbským gymnastou v Sarajevě zavraždění. Smrt následníka rodice nenahradí ani všechny poklady světa. Tak štěstí vznešené rodiny, již život jen na výsluní lásky se rozvíjel, je vraždou raskou mladého fanatika rozváto. Starček náš cisar zažil za svého panování celou řadu bolestí, ani tato krutá rána nezůstala ho ušetřena. Následník zvěrného arcivévodce je arcikníže Karel František. Teď smutno je v Konopišti. Ptáč zpěv jakoby umklí i kos tu a tam bojačně za hvizdne. Po bílých cestách pohádkového parku, kde před kráčíčkým ještě česem šuměly kroky návštěvníků, prochází se jen smutek a černá jeho vlajka zaujala místo červenobílého praporece na věži zámuku. Arcivévodka milovala své sídlo a proto velký náklad věnoval k jeho zřízení. Jak strašně vás teskno bude jeho dítka, až se zas někdy na Konopišti vrátí. Každé místočko, každý předmět v komnatách připomene jim jich drnné rodice, jejichž péče bylo by jim dosud tolik třeba, jsou ještě tak malé! Osud je zlý a zahráje si s každým dle své libosti.

Marie Burešová, South Omaha, Neb., 3. srpna 1914. — Ctěná redaktorko a etěně čtenářky "Ženské Hlídky" přijímáte ode mne srdečný pozdrav! Po dlouhé chvíli chápnu se péra, bych o sobě nechal vědět, že jsem ještě mezi živými. Zajisté si mnohá z vás myslila, že jsem snad již přestala dýchat. Váš by nebylo divu, taková nesnesitelná vedra — ať ve dne nebo v noci — pořád horko, tak že brzy budeme se podobati těm našim suchým od slunce spáleným zahrádkám, kterým již ani dešť nash nepomůže, neb jest všechno na trouh suché. Ovšem nyní již pomalu se začínají noci ochlazovat a tak to léto uteče, tak se nevidět budeme se moji přítelkyňkami zase na stnu. Jest to však stále kolem do kola stejné, jako v té pohádce o červené kar-

tuše, které není žádného konce. Tak ten slet a závody Sokolské jsou odbyté. Nu, pane bože, však to byl kus práce! Schůze na schůzku a co ti výborové, to bylo starosti, však za to také dostali odměnu, kdo nejvíce se o všechno staral, ten nejvíce si také dostal. Jest mně to divné, že u nás Čechů ať podnikáme to neb ono a za jakýmkoliv účelem, nemůžeme to skončit bez pomlvy neb hádek a neb bez jakýchkoliv urážek. A přece Sokolská tato slavnost byla pořádána českou naší národností a můžeme být na to hrdí, že my Čechové nezůstáváme nikdy pozadu za jinými národnostmi. Proto má být vzdán dík onomu výboru, který se o vše staral, a ne ho hrubými slovy urážet, že se snad každému jednotlivci nezachoval podle jeho úsudku. My však víme, že někdo nemá uznání, ani kdyby s ním jak jen sám si přejel zacházet. Vždyť my southomaské dámy, které jsme jely v automobilech, také jsme dostaly komplement, že jsme totiž byly všechny staré háby. Ani však nevíte, jak jsme nad tím hrdé, že my staré se můžeme dát do parády a o takové slavnosti jezdit v průvodu v automobilech a ještě těm mladším sloužit za vzor. — Deera, paní Zábková, mně také psala, jak se těší na South Omahu a dítka zase na baňku, ab nevim, až sem pojedje podruhé, jestli se bude tak těšit, neboť je-la na "good time" a zatím musela prát, umývat i také alfalu stohovat. Mysleli jsme si totiž, že bude do rána přet a ono zatím nepři ještě dnes. Při tom všem jsem ještě brůvoun jako ty strakonické dudy. Já jsem je sice neslyšela bručet, ale když byl někdo v podobě náladě, říkali, že jest jako strakonické dudy naladě. Proto se o to neztejte, kdo je od Strakonice. Teprve když jsem deera s dítkami doprovodila na nádraží, tu jsem teprve věděla, že tu byla na návštěvu. Dříve ale mně to přišlo, že přijely domů a že tu zůstanou. No, poprvé se mně to musí odpuštit, snad podruhé ta má hlava nebude tak starostmi přetížena a budu v lepším náladě, jestli nebudu ještě horší, nevyšlo mně z paměti, jak dítka olakaly a chtěly, abych s nimi jela. Mařenka, ta ani nechtěla jet domů a chtěla zůstat u mne, aby nebylo baňce smutno Vy, paní Nebudová, jste ondnyo psala, jestli mně není už tak smutno, to seznáte asi z dopisů, že to je se mnou, jako když ta hába s těch sehodá letěla. Čím dál hůře, pořád si myslím, že budu doufat, ale ono je to čím dál více k zoufání! Tak jako závody Sokolské skvěle se vydařily, to samé a z celého srdce přála bych J. Č. D. na sjezdě, právě tento týden pořádaném. Vím, že budou mít zastupkyňce velkou práci, neb náhledy různých sester byly rozdílné. Zajisté byly vyslány zastupkyňce upřímné, které budou jednat pro dobro a rozkvět celé naší milé jednoty. Dvaacet šest roků uplynulo, když jsem vstoupila do řad této jednoty a jest svým právem, bych ještě po dlouhá léta mohla pro zdar a rozkvět této jednoty pracovati. A proto si přeji, by ony zastupkyňce se sjezdu přinesly do svých sborů lásku a mír a zasadily palbu vítězství dobré vůle. To by byly ty naše zákony, podle kterých se má každá sestra ve svých sehněch zachovávat a potom jednotu se nosit heslo: Svornost, lásku a sesterství! S nedočkavostí očekávám vaši zprávu sjezdovou.

Teta Vitámvásová, Omaha, Neb. Milé družky! Válka — jak je hrozná to slovo! Váš ale ještě hrozivější se lučení otes a rodinnu, matky se syny, již chtějí ehtějí musí do války — ebrautí vlast, aniž by mnohdy věděli, či. Ba, mnohdy bratr proti bratru stojí s mečem v ruce a to z národní nevyšláha vláde národa. — Myslím, že nemůže být bolestnějšího se lučení, jako při odcho-du do boje. Jest to spravedlnost, když rodice vychovávají syny do 20 roků a pak když jest nejvyšší podpory již snad starým rodicům třeba, tu jednoduše si jej páni při odvodu vezmou. Jest to přímou krádež, již zákon na svých poddaných páchá. Tam kde sedí boje válečné a radí se, a které strany vtrhnouti na nepřítelce jsou při tom stoly obtěžáky rozdílnými lahůdkami, kdežto mnohá rodiny jsou rády, když maj brambory na loupáčku a miskou mléka, při čemž prosí Boha za

šťastný návrat otec neb syna z vojny domů. Za tím co oni snad ani již nejsou živí — aneb poražení, volají o pomoc a trpí porážkou vítězství jiného. Smutné jest to! Jak praví Dr. F. Sedláček ve World Heraldu, proč prý nejdou vládaři sami do boje, když již ehtějí mezi sebou válčiti, a prolévají svou krev a neženou tam chudý lid. Čest Dr. Sedláčkovi za toto prohlášení, neboť on zřejmě zná nejlépe poměry tamějšího lidu, a tak jako každý jiný touží po svobodě, toužil i náš Dr. přes to všechno, že měl skvělé vyhlídky do budoucnosti, po svobodě a nechtěl být stále jenom poddaným! Přišlo mi na mysl, zdali ehtěl p. Pankhurstová volá své ženské vojáky do zbraně, by též šly do boje pro vlast. Nyní by měly dokázat svou činnost, když již mají volební právo, že dove-dou válčit též jako muži. Raději ale již té války nechám, neb se neuvěřil jenom zbraní, nýbrž také jazyky a ty jsou mnohdy horší nežli hodné ostré meče. Tak o zá-vodech Sokolských navštívila te-tu p. Turnovecová ze S. D. a podí-vila se tomu, že nenašla tu "te-tu," jak prý si jí předatavovala — hodné prý thustou. Váš abych jí přece něco thustého ukázala, za-vedla jsem jí přes ulici k Bartoš-ům a tam se tomu již nie nevidí-va, když totiž se podívala na Šo-trába, který teď pěstuje ptáčení-ctví. A tu při dobrém humoru si koupila od pana Bartoše kanárka pro svého synka. Milá přítelky-ně, díky vám za návštěvu a raděj napište do "Ž. H.," jak se vám v Omaze líbilo. P. Nebudová, vám to ani po smrti neodpuštim, že jste nepřišla, když již jste byla až u p. M. Měčkové, neboť k nám již to není daleko. Váš se ale na vás nehněvám, neb se mnou jest to též takové, když někam je-du. Též díky za pozdravy od mých mně neznámých přítelkyň aniž bych si pamatovala měste-čko. Pozdrav mně přišel asi tak- to: Zdenka přišla domů a poví-dá, teto, víte, pan Kruml, ten vdovec, co bydlí na William uli- ci, proti Stegovum, vám přinesl hromadu pozdravů. A od koho? ptám se. — No, víte, on byl u prá- tel na farmě a zase pojedje, neb prý si tam nechal celý farmerský "ánek," totiž overalls, široký klobouk a vše jiné. V Omaze prý by jej v tom nepoznali, proto te- dy musí zase na farmu. Líbí se mu tam. — Nu, tak co? povídám. — No, víte, oni tam všude čtou "P. Z." a ptali se jej, jestli prý zná tu tetu. A tak jako by nic, tetu pomáhal na žních u nezná- mých jí přítelkyň, které jí pozdra- vují. Díky vám, pane Kruml, v "Ž. H." vám opětují můj pozdrav a vy tam hleďte obveselit našeho podléka, pana Krumla, neb vše dobře vyřídil. A prosím, přijďte též i s panem Krumlem do "Ž. H." Oné paní, která poslala šo- bu sratky, díky vám jménem p. Novotné, jež shleku podnikla a též jménem sratků.

Pani Marcelinová, Half Moon Bay, Cal., 25. července 1914. — Ctěná paní pořadatelko! Po del-ším čase opět píši několik řádek a doufám, že budete mít se mnou svatou trpělivost. Květen byl v naší krajině dosti studený a dešť-ový, tak že jsme téměř ani se neo- hráli. Váš i červen byl takový i teprve až 27. dostavilo se řádu- parno, při čemž ale panavaly de- ště a bylo mlhavo, následkem č- hož hrášek jest sořán od hmy- su, tak že někde jej nebudou ar- mlátit a který se přece bude ml- tit, ten sotva jestli tak vydá na

semeno. Ranné ovsy jsou dosti pěkné, pozdní však jsou velmi bédné, neboť byly příliš rezi po- školené. Července byl právě ta- kový jako květen a červen, ne- boť jsme měli pouze dva dny slu- nečné a sice 13. a 25. července slunéčko nám svítilo. Dnes, 26. července, však zase již mrzeme. Jest to skutečně ku podivu — v San Mateo a v San Francisku jest počasí hezké, kdežto zde obloha jest stále mraky zatažena. Bram- bor jest sice dost a jsou velké, však červy je hubí. A nyní také trochu o té politice, kterou aby již čercham vzal, když národ proti národu bojuje. Zde odby- valy se volby, při kterých důvěr- níci do školního výboru, v němž dvěma lůta vyprčela, se volili. — Před volbami však jeden novinář zdejší uveřejnil, že nemá býtí žádný Portugal ani Ital za důvěr- níka volen a o úřady se ucházeli dva Portugalové. Když hoch při- nel plakát, tu jsme četli, že v po- litice jsou černoši a Italové, jimž dávali okřivlá jména, tak že při volbách volili namé Portugalce. Jeden dostal rozhodnou většinu hlasů, kdežto druhý měl se sta- rým důvěrníkem (trustee) hlasů stejně. Ježto pak byl již veče- ru, tu bylo rozhodnuto, že hlasy bu- dou počítat zase až ráno. Ráno však měl Portugalce o dva hlasy více. Při vyšetřování pak se shle- dalo, že na dvou volebních list- kách bylo jméno vyškrabováno. Nejspíše bude z toho soud. Na 4. července zase se přeli, že nesmí býtí portugalské děvče královnou, nýbrž to děvče, které bude mítí nejvíce tiket. A tu opět Portugal- ka měla asi o 1000 tiket více, tak že byla královnou. Průvod se jim pěkně vyvedl. Královna a její družina jela v kočáře dvěma pá- rami krásných bílých ořů taženém, mimo to v průvodu několik kapel hrálo. Portugalci měli zde něko- lík již slavností a všechny se jim pěkně vydařily. Pro dnešek již tedy ukončím a přišťe, až se zde opět něco přihodí, zprávu o tom podám. Zatím všechny srdečně vás zdravím.

Nadiváná vejce. Uvař vejce na tvrdo, rozkroj je v půli, žlutky vyndeš a utři je s kouskem másla, dej k tomu u- strouhanou, ve smetaně máčenou a vymačkanou žemličkou, zelenou petržel, trochu citronové kůry, trochu květu, osol to a dobře ut- ři, pak tím vejce nadeš a na- rovně je na misu mástem vyma- zanou. Co od nádivky zbude, dej k nim, polej je trochu smeta- nou, na každé vajčko dej kous- tček másla a nech to v troubě trochu péci. Hleď ale k tomu, aby se to nevyvasilo, sice by to bylo tuze mastné.

Vejce s okurkami. Udelej asi z osmi pěkných sar- deli másto, hleď ale, aby másto bylo čerstvé; pak uvař na tvrdo asi dvě vejce a usekej bílky a žlutky každé zvlášť. Potom roz- thuš asi deset vajec a udelej je jako obyčejná míchaná vejce, ne- smí ale stvrdnout. Když jsou ho- tová, dej je na teplý talíř, posyp je těmi rozkrájenými bílký; se sardelového másla udelej do vě- učku pěkné hromádky a posyp je těmi sekanými žlutky. Ok- urky na půlky rozkrájené uro- vej do věučku okolo talíře. — Okurky mohou být buď s láku- neb s octa. Másto sardelové se dělá takto: Vezmou se pěkné sardele, kustičky se vyběrou, sar- dela pak utrou hladce a tolika mástem, mnoho-li máš sardeli,

UVEDENÁ ODPORUČENÍ NEJLÉPE SVĚDČÍ, JAKÝM BLAGODÁRNÝM DOBRODINÍM JSOU MAST A LÉ- KY, JEŽ VYRÁBÍ MRS. FR. OTOUPALÍKOVÁ.

Ctěná paní Otoupalíková, přijímáte pozdrav a poděkování za mast, která se u nás výborně osvědčila. Děsát bo- lei má krk, vače jsem si jej namazala a ku podivu, ráno vůbec bolest jsem neocitila. — Můj otec měl bolavou ruku tak, až pod pažel udejala se mu boule. Namazala jsem mu bolest a ráno byl otok pryč. Vaše mast odporučuji všem. Vaše přítelkyně.

Mrs. Marie Fosta, Ravenna, Nebr. — Srdečný pozdrav a poděkování za mast. Straně bolela mne záda. Jak- mile jsem si je namazala, bolest zmizela. Laskavě mi ji pošlete ještě za \$1.

E. C. Mueller, Astoria, L. I. — Ctěná paní, děkuji za mast. Měl jsem bolest, který po prvním namazání se ztratil.

Dopisy a objednávkou adresujte na: 491f

Mrs. Frances Otoupalik, VYRABITELKA David City, Nebraska